

Hoofdstuk 41

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie de naam Corrie ten Boom? Ik heb haar naam al een keer eerder in een verhaaltje genoemd. Zij en haar zus Betsie hielpen tijdens de bezettingsjaren van 1940 tot 1945 hun vader met het helpen en verbergen van Joden, onderduikers en verzetslieden.

Op een gegeven moment, terwijl hun huis vol met mensen zat die voor de Duitse soldaten moesten vluchten, was er geen geld en ook geen bonkaarten meer om eten te kopen. Corrie verzamelde (verplicht) alle bewoners in de huiskamer.

‘Stil. Eerbiedig allemaal. Ook al geloof je in geen God, jullie gaan ook meebidden!’ zei Corrie op niet al te vriendelijke toon.

En daar zaten ze om de tafel: Joden, een communist, een atheïst en nog een paar andersdenkenden.

Corrie ten Boom bad om hulp. ‘God,’ zei ze, ‘dit zijn uw mensen op de vlucht en wij willen hen helpen. Maar zonder uw hulp kunnen wij dit niet.’

Eén van deze mensen, die erbij was, schreef na de oorlog in een brief: Corrie had nog geen amen gezegd, toen er aangebeld werd. Een onbekende meneer bracht een envelop met inhoud....

Toeval? Ik geloof niet toeval.

Nee, ik geloof niet dat het toeval was, dat het in de nacht van 17 op 18 juni 1815 regende bij het plaatsje Waterloo in België. Had het die nacht niet geregend, dan had Napoleon die veldslag gewonnen en was het niet zijn Waterloo geworden.

Weten jullie wat deze uitdrukking betekent? Je Waterloo vinden betekent dat je een definitieve nederlaag lijdt.

Hoofdstuk 41 - Het paard en zijn ruiter - Exodus 14 en 15 : 1 - 23

Toen het volk van Israël bijna bij de grens van Egypte was, zei de Heer tegen Mozes: ‘Zeg tegen de Israëlieten, dat ze terug moeten gaan en dat ze hun tenten op moeten zetten tussen de stad Migdol en de zee, waar die het smalst is. Nu jullie de grens niet overgaan,’ sprak de Heer, ‘maar teruggaan Egypte in, zal de Farao denken dat jullie verdwaald zijn. Hij zal met zijn leger komen om jullie terug te halen. Maar Ik zal zorgen dat dat niet gebeurt. Ik zal hem en zijn hele leger verslaan. Zo zal ik laten zien hoe machtig Ik ben. Dan zullen de Egyptenaren begrijpen dat Ik de Heer ben.’

Dit Godswoord dat Mozes kreeg was bijna niet te geloven. Maar na alles wat hij het laatste jaar meegemaakt had, geloofde hij dat God hen uit alle nood zou

redden. Hij was niet meer die jonge doldrieste prins die alles wel even in eigen kracht zou doen. Hij wist nu heel goed dat hij in alles afhankelijk was van de Here God. Zijn volk moest hij leiding geven. Zijn volk? Nee, Gods volk was het, waar hij leider van was geworden. **Leider naast God.**

Maar het volk? Hadden de mensen er ook alle vertrouwen in dat het goed zou komen? Al een paar dagen waren ze op mars en nu moesten ze hetzelfde stuk teruglopen. Het zou voor hen moeilijk worden om te geloven dat het Gods opdracht was om terug te gaan.

En dan al die vreemdelingen die hun kans schoon hadden gezien om zich bij hen aan te sluiten. Stammen, die niet bij het volk Israël hoorden, maar ook slaaf waren geweest in Egypte. Die mensen kenden de Heer niet en als zij nu eens in opstand zouden komen... En, dacht Mozes, als zijn eigen volk zich ook zou gaan verzetten? Maar dat kon niet! Een volk dat op zo'n wonderbaarlijke manier was vrij gekomen, een volk dat van dichtbij zo duidelijk Gods macht gezien had, kon niet tegen Hem in opstand komen. Zo blij en dankbaar waren ze geweest, die nacht van Pasen. *Zoiets vergat je niet zomaar. Ze wisten allemaal dat de Heer met hen was en moedig zouden ze op reis gaan, terug het land Egypte in.*

Ondertussen zat de Farao op zijn troon. Kwaad was hij. Hij dacht aan het volk dat hij nu kwijt was. Hij kon zijn slaven, zijn werkvolk slecht missen. Nu kwam er van zijn grootse plannen niets terecht. Hij had spijt dat hij zijn slaven had laten gaan. En het had niet gehoeven! Natuurlijk, zijn oudste zoon was hij kwijt en dat was een zwaar verlies, maar als het om de grootheid en de glorie van Egypte ging, wat telde dan het offer van één zoon? Een zoon kon je ook in de oorlog verliezen, maar daarom ging een oorlog nog niet over. Nee, hij had sterker moeten zijn. De naam van Egypte was tot een spotlach geworden voor alle volken op de wereld.

Toen de Farao het bericht kreeg dat zijn slavenvolk verdwaald was en zich vastliep voor de Rietzee, wist hij direct wat hem te doen stond: met man en macht ging hij ze achterna en verschrikkelijk zou zijn wraak zijn voor alles wat die God van Israël hem aangedaan had.

Met man en macht ging de Farao ze achterna.

Diezelfde dag nog reden zeshonderd ijzeren strijdwagena het oosten in, de kant uit van de Rietzee. Zelf reed de Farao mee in zijn koningswagen. Hij twijfelde niet. Nee, al zijn slaven zou hij terughalen. Ze hadden wel een machtige God, maar ook weer niet zo machtig dat ze niet konden verdwalen. En heel die lange, wilde rit op zijn schokkende wagen dacht de Farao aan zijn wraak en aan hoe hij de schande uit zou wissen in bloed.

Het volk Israël had zijn tenten opgeslagen bij de zee, toen zij het gebulder van de strijdwagens hoorden. Ze konden het eerst bijna niet geloven dat de Egyptenaren eraan kwamen. Ze hadden zich zo veilig gevoeld achter Gods wolkkolom. Maar toen Mozes tegen hen zei dat het de Heer zelf was die het leger van de Farao hierheen had gelokt, werden ze kwaad en opstandig. Vergeefs zei Mozes dat God hen zou helpen. Ze waren te bang om naar hem te luisteren. Nu was alles vergeefs geweest. Straks zouden de strijdwagens door hun tentenkamp rijden, en hen allemaal doden.... En wie wel zou kunnen ontkomen zou van honger en dorst in deze woestijn sterven.

In hun grote nood vergaten ze dat de Heer hen zou helpen en *dat voor God niets onmogelijk is*. Ze dachten niet eens meer aan Hem, maar kwaad gingen ze naar Mozes en met bittere spot zeiden ze tegen hem: ‘Waarom heeft u ons meegenomen uit Egypte? Om hier in de woestijn te sterven? Omdat er in Egypte geen plaats was om ons te begraven? In Egypte zeiden we al dat u ons met rust moest laten. Wij zijn nog liever slaaf in Egypte dan dat we hier sterven in de woestijn!’

Mozes schrok hevig toen hij hun dwaas en opstandig gepraat hoorde. Hoe was dit mogelijk! Dat ze zo ondankbaar waren na alles wat God voor hen gedaan had. Was dit nu het volk dat God de Heer uitgekozen had? **Ze zagen toch de wolkkolom!** En waarom moest dit volk altijd maar weer zich tegen hem keren? Dat deden ze veertig jaar geleden ook toen ze hem verraadden aan de vijand en nu weer, nu ze in opstand kwamen tegen God. Het ergste was nog dat het niet de vreemdelingen waren die dit allemaal tegen hem zeiden, *maar zijn eigen volk*. Ernstig waarschuwde Mozes: ‘Wees niet bang! Wacht maar rustig af. Vandaag zullen jullie merken hoe de Heer jullie redt. En die Egyptenaren zullen jullie nooit weer zien. Jullie hoeven zelf niets te doen, want de Heer zal voor jullie vechten.’

Maar ze wilden niet luisteren. Moesten ze kiezen tussen de vijand en de zee? ‘Mozes!’ schreeuwden ze, ‘doe en wonder, zoals je zo vaak in Egypte hebt gedaan!’

Toen wist Mozes niet meer hoe het verder moest. In zijn nood klaagde hij tot Heer. En de Heer antwoordde: ‘Waarom vraag jij mij om hulp? Zeg tegen de Israëliische kinderen dat ze moeten vertrekken, nu direct! En jij Mozes, pak je

staf, houd hem boven de zee en verdeel zo het water in tweeën. Dan kunnen de Israëlieten over droge grond door de zee lopen. Ik zal zorgen dat de Egyptenaren jullie blijven achtervolgen. Dan zal ik laten zien, hoe machtig Ik ben.'

Het leek een vreemd bevel dat de Heer aan Mozes gaf. Hoe konden ze op mars gaan als de weg voor hen naar de zee doodliep? Mozes vroeg niets meer. Hij wist dat de Heer het goed zou maken met zijn volk. Vlug liet hij boden door het kamp gaan met het bevel ogenblikkelijk te vertrekken. In alle haast braken ze hun tenten af en achter Mozes aan liepen ze het korte stukje naar de zee.

Al dichterbij kwam het geluid van de strijdswagens van de Farao. De achtersten van het volk Israël zagen al het geflikker van de speren in de ondergaande zon. Toen de zon helemaal onderging werd het donker. Maar de wolkkolom die de hele dag voor hen uit was gegaan, was nu achter hen. Een bescherming tussen hen en het leger van de Farao. De kant van de wolkkolom naar het volk Israël toe was lichtgevend, maar de kant naar de soldaten van de Farao was donker. Zo kwam het dat de Israëlieten de hele nacht door konden gaan en de Egyptenaren niets konden zien en moesten wachten tot de zon weer opkwam.

Dichtbij de oever van de zee liet Mozes stilhouden. Donker spiegelde het water in het rossige licht van de wolkkolom en angstig luisterden de vorsten naar het geluid van de golven. Dit was dus het einde van hun groot avontuur. Hier hield dus alles op en moesten ze wachten tot de strijdswagen van de Farao hen zouden doden....

Plotseling hielden ze allemaal hun adem in. Vol ontzag zagen ze Mozes, de Godsmann naar het donkere water lopen. Durfde hij dan alles, deze wonderbaarlijke profeet? Kijk, daar zwaaide hij met zijn staf over het water.

Ze zagen dwars door de zee een weg...

Op datzelfde moment begon het hard te waaien. Een hevige storm uit het oosten viel op het water van de zee en zij zagen hoe de ene kant van het water als een muur bleef staan en hoe het aan de andere kant wegstroomde.

Ze stonden daar, roerloos en keken met grote, verbaasde ogen. Ze merkten de storm niet eens meer. Ze voelden de wind niet aan hun mantels trekken en ook niet het opwaaiende zand dat hun gezicht striemde.

Ze zagen alleen maar een weg, dwars door de zee en Mozes die hen wenkte dat ze moesten komen. Mozes die dwars door de zee heenliep.

Bij het zien van dit grote wonder viel alle twijfel, angst en opstandigheid van hen af. Moedig liepen ze achter Mozes aan, langs het pad naar beneden naar de bodem van de zee. Hoe zouden ze nu ook nog bang zijn met achter zich de lichtgevende wolkkolom en voor hen hun gids Mozes? Hoe zouden ze nu ook nog bang zijn tussen God en Mozes in?

Heel die lange nacht duurde die vreemde mars dwars door de zee. Uur na uur liepen ze maar over bodem van de zee naar de overkant. Al die duizenden, stam bij stam, geslacht bij geslacht en familie bij familie. Sterke jonge kerels en kleine kinderen. Moeders met hun baby's in hun armen, oud en jong, niemand bleef achter. Als laatsten kwamen de herders met hun koeien, schapen en geiten. Niemand was meer bang. Wel waren er veel mensen die zich schaamden voor hun gedrag van die middag, voor hun opstandige woorden, voor hun ongeloof en geen vertrouwen hebben in wat Mozes in Naam van God tegen hen gezegd had. En aan beide kanten van dat brede pad stond die donkere, glinsterende muur van water. Als die stormwind nu plotseling stil zou vallen? Ja, dan zouden de golven over hen heen komen en zouden ze allemaal verdrinken.... Maar ze wisten dat het zou blijven stormen, net zolang tot de Godsman Mozes weer met zijn staf zou zwaaien.

Over de bodem van de zee liepen ze naar de overkant.

In de schemerochtend stond de Farao in zijn koningswagen aan de oever van de zee. Strak keek hij naar dat donkere pad door de zee en naar die muren van water. In de verte zag hij dat vreemde licht van die vreemde God. Hoe moest het nu verder? Diep in zijn hart was daar die stem die zei: Ga terug naar je paleis. Je hebt het verloren. *Geen aards koning kan het winnen van deze God.*

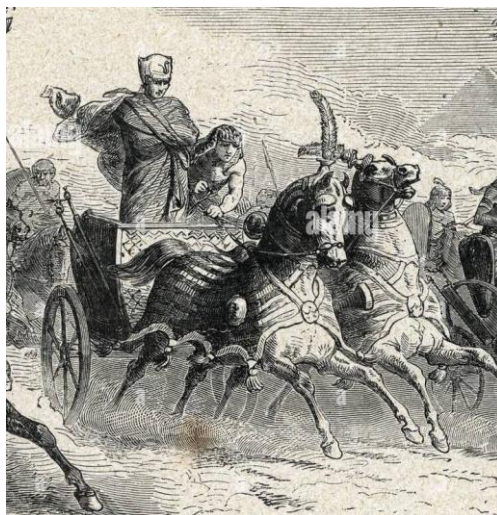
Maar op datzelfde moment laaide wild en hartstochtelijk de woede in hem op. Hij haatte dat slavenvolk! Hij haatte Mozes, maar het ergste haatte hij die God van hem, die hem de baas was geweest. Hij beet op zijn tanden en smeed zijn hoofd in zijn nek. Waar dat volk van die Hebreeërs door kon gaan, daar kon hij met zijn strijdagens ook doorheen!

Hij riep een kort bevel dat boven het geluid van de stormwind uitsteeg en door zijn officieren werd doorgegeven. De sterke paarden zetten zich schrap en daar gingen ze. Strijdwagen na strijdwagen reed naar het pad dat dwars door de zee liep.

Deze ruiters op hun strijdagens waren de beste soldaten die de Farao had. Ze waren gewend om te gaan waartoe de Farao het bevel gaf. Maar nog nooit eerder hadden ze op zo'n pad gereden als deze, dwars door de zee, langs muren van water. Zwaar ploegden de ijzeren wielen door het vochtige zand en slechts langzaam kwamen ze vooruit. Luid schreeuwden de paardenmenners en onbarmhartig kletsten de zweepen op de ruggen van de paarden.

Ineens was daar vlak voor hen de hoge wolkkolom. Een fel licht scheen hen in de ogen. Ze wisten het: dit was hun einde. De God van de Hebreeërs zag hen in toorn aan en geen mens kan in leven blijven, wanneer hij God ziet.

'Terug!' schreeuwden de officieren, 'de God van Israël vecht tegen ons. Terug!' Wild trokken de wagenmenners aan de teugels van de paarden. Puntige assen van de strijdagens kwamen in de spaken van andere strijdagens en wielen braken af. Daar op de bodem van de zee brak paniek uit.

Op de bodem van de zee brak paniek uit.

In de verte aan de overkant van de zee stond Mozes en zwaaide met zijn staf. De wind viel net zo snel als hij gekomen was. Het werd stil. De watermuren bogen door en de golven overstroomden de strijdswagens, de paarden en de soldaten. De vuurgloed uit de wolkkolom van de God van Israël was het laatste wat ze zagen....

Beschaamd en verslagen reed de Farao terug naar de koningsstad. Die God van zijn slavenvolk had het dus toch van hem gewonnen. Hij was alles kwijt. Zijn soldaten, zijn paarden en zijn strijdswagens en ook zijn slavenvolk.

Zijn slavenvolk was vrij. Nu konden ze feest vieren in de wildernis! Hij hoopte dat hij ze nooit, nooit weer zou zien.

Met zeshonderd strijdswagens was hij uitgereden, met alleen zijn gevolg kwam hij in zijn paleis terug. En dan de schande.... Maar erger dan zijn spijt over zijn verloren leger, was zijn haat tegen de God van Israël.

Later op de ochtend, toen de dode lichamen van de soldaten op het strand aanspoelden, zongen aan de oever van de zee de Israëlieten hun danklied in een lofzang aan de Heer.

Wanneer Mozes en een koor van mannen gezongen hadden, dan vielen zijn zus Mirjam met een koor van vrouwen in met het blijde refrein: 'Alle paarden en ruiters heeft God de zee ingejaagd.'

‘Alle paarden en ruiters heeft God de zee ingejaagd.’